

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ ΔΕ ΘΑ ΜΑΣ ΑΝΑΓΚΑΣΕΙ ΝΑ ΥΠΟΣΤΕΙΛΟΥΜΕ ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗΣ

Είναι πλέον κοινότυπο να πούμε ότι η ζωή μας πάει απ' το κακό στο χειρότερο και δεν φαίνονται στον ορίζοντα καλύτερες μέρες. Η υγειονομική κρίση και η έλωση του δεύτερου κύματος της πανδημίας έδειξε τα όρια των μερικών και ανεπαρκών μέτρων αντιμετώπισής της. Το οικοδόμημα περί πετυχημένης διαχείρισης κατέρρευσε σαν πύργος από τραπουλόχαρτα στα μέσα του Οκτωβρίου οδηγώντας την κυβέρνηση σε σπασμωδικές κινήσεις και σε καθολικό lockdown, με ταυτόχρονη απαγόρευση κυκλοφορίας τη νύχτα. Το lockdown εμφανίζεται ως η *μοναδική* πρόταση για την «προστασία της δημόσιας υγείας».

Γιατί επιλέγεται το lockdown τώρα;

Η εναλλαγή πολιτικών και υπουργικών αποφάσεων που έχει γίνει καθημερινότητα και ζήτημα ωρών δεν έχει προηγούμενο. Δεν θα γίνει lockdown, τελικά γίνεται, τα σχολεία θα παραμείνουν ανοιχτά, τελικά κλείνουν, η διασπορά του ιού σχετίζεται με τον τουρισμό, τελικά κύριοι υπαίτιοι είναι οι «δραστήριοι» νέοι. Ένα πράγμα είναι σίγουρο, **το κυβερνητικό επιτελείο τα 'χει χαμένα** και αδυνατεί να σταματήσει (ή να αποκρύψει) όχι μόνο την κατάρρευση του δημοσίου συστήματος υγείας αλλά και την κατακύβη που έχει πάρει το οργανωτικό του σχέδιο. Γι' αυτό και πασχίζουν κυβερνώντες και πολιτικοί, επιδημιολόγοι και ειδικοί με ιατρικό μανδύα ή όχι, μεγαλοδημοσιογράφοι και ΜΜΕ-όλα τα δεκανίκια στήριξης του κεφαλαίου- να μας πείσουν μέσω του φόβου για την επιτακτικότητα και αναγκαιότητα του lockdown και των απαγορεύσεων κίνησης (εκτός βέβαια αν είναι να πάμε για δουλειά). Στον δυτικό καπιταλιστι-

κό κόσμο, τα κράτη πρέπει να «πειθούν» ότι προσπαθούν στο μέγιστο να διαφυλάξουν την ανθρώπινη ζωή -τουλάχιστον αυτή που έχει χαρτιά και κάποια υποτυπώδη δικαιώματα. Πρέπει όμως και να τα καταφέρνουν κιόλας και αυτό για δύο λόγους. Πρώτον, γιατί οι εργαζόμενοι και εργαζόμενες, ορατοί ή αόρατες, είτε τους κολλήανε ένσημα τα αφεντικά είτε όχι, αποτελούν το απαραίτητο γρανάζι της καπιταλιστικής ατμομηχανής και δεύτερον γιατί μια πιθανή αδυναμία προστασίας της ζωής μπορεί να οδηγήσει σε γενικευμένη απορρύθμιση και απονομιμοποίηση του υπάρχοντος τρόπου οργάνωσης των κοινωνικών σχέσεων. **Και αυτό είναι κάτι που λαμβάνουν σοβαρά υπόψιν τα καπιταλιστικά κράτη.**

Από τη στιγμή που το lockdown «θεωρήθηκε» ως το μάλιστα μέτρο αντιμετώπισης του κορονοϊού, τότε κάθε άλλο κράτος που δε θα

λήμβανε το αντίστοιχο αυτό μέτρο -ακόμα και αν πράγματι δεν ήθελε- θα έχανε την αξιοπιστία μεταξύ των πολιτών του, σε περίπτωση που τα πράγματα ξέφευγαν. Είναι επίσης ξεκάθαρη η αδυναμία των -ήδη απαξιωμένων και λήθως προσανατολισμένων- δημοσίων συστημάτων περίθαλψης να προστατέψουν το 10% αυτών που θα νοσήσουν βαριά (ηλικιωμένοι, ευπαθείς ομάδες) και θα χρειαστούν εξειδικευμένη υποστήριξη της ζωής (ΜΕΘ). Αυτή η αδυναμία, είναι που καθιστά το lockdown **μια προσωρινή και επαναλαμβανόμενη λύση αποσυμφόρησης των νοσοκομείων**. Δεν μας φαίνεται παράλογο ο Μητσοτάκης και το επιτελείο του να προτίμησε να θυσιάσει ένα μέρος της παραγωγής, μέσω της καθολικής αναστολής, με σκοπό την μετακίνηση της υγειονομικής κρίσης στην οικονομική σφαίρα έτσι ώστε αύριο -σε αγαστή συνεργασία με τα αφεντικά μας- να μας ζητήσει να βάλουμε πλάτη στις θυσίες που έκαναν για να μας σώσουν (που αν δε το κατάφεραν θα φταίει η «ατομική ευθύνη» που δεν επιδείξαμε). **Τα «προσωρινά» μέτρα ή απαγορεύσεις για την «προστασία της υγείας μας» είναι ο μελλοντικός λογαριασμός που μας έχει πιστωθεί, για το ξεπέρασμα της κρίσης**. Μεθοδεύεται ήδη η επιστροφή στην ανεργία ή την εργασία με χειρότερους όρους διαμέσου και των νέων οικονομικών και εργατικών μεταρρυθμίσεων που ήδη περνάνε (πτωχευτικός κώδικας) ή πρόκειται να περάσουν. Τελευταίο και ιδιαίτερα σημαντικό, το lockdown έρχεται να περιορίσει οποιαδήποτε προσπάθεια αμφισβήτησής του, εναντίωσης στην κυρίαρχη πολιτική και να αποκόψει κάθε δημόσια, κινηματική και ταξική αντενέργεια. Το κράτος είναι αυτό που αποφασίζει *τι, πότε και πώς* θα ληφτεί κάτι.

Είναι το lockdown αποτελεσματικό για τη διαχείριση της υγειονομικής κρίσης;

Πόσο αποτελεσματικό μπορεί να είναι άραγε όταν δεν έγινε/γίνεται τίποτα για την μείωση των πολυάριθμων μαθητών στις τάξεις, για την αποσυμφόρηση των φυλακών και στρατοπέδων συγκέντρωσης που στοιβάζονται οι ξεχασμένοι αυτού του κόσμου, για το συνωστισμό σε βιομηχανικές αλυσίδες παραγωγής ή για το στριμωξίδι σε βαγόνια του μετρό ή λεωφορεία; Εκεί δηλαδή που συναντιέται -απροστάτευτο- ένα μεγάλο κομμάτι από εμάς, τους εκμεταλλιζόμενους που είμαστε *«εξαρτημένοι από το μισθό μας»*. Πώς άραγε μπορεί να βοηθήσει ο *εγκλεισμός* μέσα στους τέσσερις τοίχους, όταν το 86% του ιού διαδίδεται σε κλειστούς χώρους σύμφωνα και με τα λεγόμενα του ειδικού των ειδικών Τσιόδρα; Πώς προστατεύεται ακριβώς η δημόσια υγεία μέσω της καθολικής απαγόρευσης όταν περικόπτεται το 80% των προγραμματισμένων χειρουργείων; Η -σχεδόν- αποκλειστική ενασχόληση των νοσοκομείων με τον Covid-19 χωρίς να λαμβάνονται υπόψιν άλλες νοσηρότητες, η υποτίμηση του ψυχικού κόστους του εγκλεισμού, τα παρακάλια για

διάθεση κλινών ΜΕΘ από ιδιώτες, οι προσλήψεις ακόμα περισσότερων μπά-
των, η αναγωγή της προστασίας της υγείας σε ζήτημα δημόσιας τάξης είναι
μερικά από τα παραδείγματα που αναδεικνύουν **την αντίληψη του κράτους
ως προς τη δημόσια υγεία και περίθαλψη**. Δεν είχαμε αυταπάτες περί αλλη-
γής της νεοφιλελεύθερης πολιτικής που ακολουθείται -ακόμα και σε περιό-
δους σοκ- χωρίς την ύπαρξη ενός ταξικού κινήματος ικανού να επιβάλει τις
άμεσες κοινωνικές ανάγκες του και να θέσει σε αμφισβήτηση το σύνολο της
καπιταλιστικής πραγματικότητας.

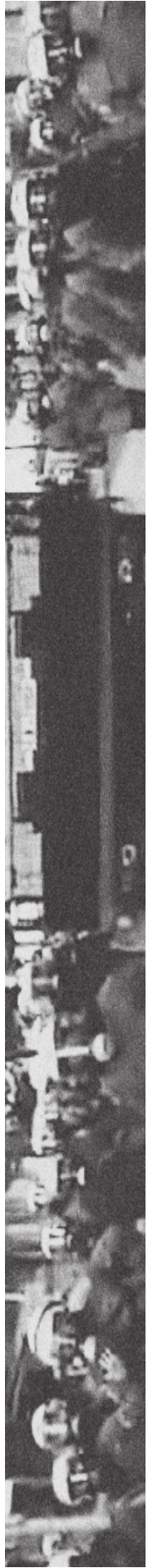
Πρόσκληση προς όλους και όλες εμάς που έχουμε πάθει ανοσία.. (και δεν εννοούμε από covid-19)

Συνάδελφοι, συμφοιτήτριες, συνεπιβάτες, συντρόφισσες στον καθημερινό
αγώνα,

Έχουμε πάθει ανοσία στις αναγγελίες των αριθμών κρουσμάτων και θανά-
των, στα διαγγέλματα του Μητσοτάκη, στην πρωτοφανή αναβάθμιση της κα-
ταστολής, στα πρόστιμα και τους ελέγχους, στις κάθε είδους απαγορεύσεις.
Συνηθίσαμε να μένουμε μέσα αγχωμένοι σκεπτόμενοι το αύριο, να βλέπου-
με τα πορτοφόλια μας να αδειάζουν μέρα με τη μέρα, να ξεμένουμε από
χάδια και αγκαλιές, να βρισκόμαστε μέσω καμερών, να δουλεύουμε απ' το
σπίτι ή καθόλου και να είμαστε μόνες μα τόσο μόνες. Έχουν γίνει όλη συνή-
θεια σε τέτοιο βαθμό που μοιάζουν απαραίτητα και κανονικά.

**Μήπως ήρθε η ώρα να κάνουμε κάτι γι' αυτό, προτού θάψουμε τις κοινω-
νικές μας σχέσεις, περιοριστούμε σε διαδικτυακούς καβγάδες και τεληκά η
ανοσία μας καθηλώσει στην άβυσσο της αδράνειας;**

Δεν υποτιμούμε σε καμία περίπτωση την επικινδυνότητα του Covid-19, πως
θα μπορούσαμε άλλωστε τη στιγμή που σ' αυτό το δεύτερο κύμα έχουν αυ-
ξηθεί οι θάνατοι και οι διασωληνωμένοι ασθενείς (βασικό δείγμα της επι-
δημιολογικής έρευνας), ούτε αρνούμαστε την εφαρμογή κάποιων βασικών
μέτρων υγιεινής με σκοπό την προστασία των πιο ευάλωτων, απλά νομίζου-
με ότι ήρθε η στιγμή να θέσουμε συλλογικά το ερώτημα: **«πως επιβιώνουμε
και πως αγωνιζόμαστε εν μέσω πανδημίας για την ικανοποίηση των συλ-
λογικών μας αναγκών;»**. Συμμεριζόμαστε τους υπαρκτούς φόβους, απλά
για πόσο θα αναμένουμε την «ουδέτερη» επιστημονική κοινότητα, το κρά-
τος και τους ειδικούς του να μας ανακοινώσουν την άρση του lockdown ή το
τέλος της πανδημίας, για να ενισχύσουμε τον αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο,
τον αγώνα της ζωής ενάντια στο θάνατο; Εμείς θα προσπαθήσουμε -με τις
λίγες μας δυνάμεις- να φέρουμε στο προσκήνιο τις κοινωνικές και ταξικές
μας ανάγκες στο **εδώ και τώρα** με σαφείς αιχμές και κατευθύνσεις:

Πρώτον, να αμφισβητήσουμε την αποτελεσματικότητα του lockdown, την εφαρμογή του και συνοδικά την κρατική διαχείριση της πανδημίας. Να αγωνιστούμε για την ενίσχυση του δημοσίου συστήματος υγείας με επαρκή στέλνωση του σε προσωπικό και εξοπλισμό, με ταυτόχρονη αύξηση του ρόλου της πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας. Να διεκδικήσουμε δωρεάν τεστ για όλες κι όλους όσους έχουν ανάγκη και να θέσουμε σε πρώτο πλάνο την αναβάθμιση της πρόνοιας των πιο ευάλωτων.

Δεύτερον, να αρνηθούμε να δουλεύουμε όταν τα αφεντικά μας βγάζουν σε αναστολή, να αντιταχούμε στο ξεχείλιωμα του εργασιμου χρόνου και τις απλήρωτες υπερωρίες, να απορρίψουμε το πρόγραμμα «Συν-εργασία» και κατ' επέκταση τη μείωση των μισθών μας στο μισό, να ξεγλιστρήσουμε από την οθόνη της τηλεργασίας και να ανακαλύψουμε νέους τρόπους επικοινωνίας με τις απομακρυσμένες συναδέλφισσές μας.

Τρίτον, να μην υποχωρήσουμε στον κυνισμό και την παραίτηση της εποχής, να ανακαλύψουμε ξανά την χαμένη μας αυτοπεποίθηση, να αναζητήσουμε τους συμμάχους μας στους διπλανούς μας, να συγκροτήσουμε μαζί τις κοινότητες μας ενάντια στη μοναξιά, τη θλίψη και τη ματαιότητα. Να βρούμε νέους τρόπους συνάντησης, επικοινωνίας και αγώνα για να την παλέψουμε συλλογικά. Να οικοδομήσουμε ουσιαστικές και ειλικρινείς σχέσεις αλληλεγγύης.

Τα καλύτερα δε θα 'ρθουν από μόνα τους.

